

A tak jsme si s Rumouškem udělali neděli pro sebe.

Nebo teda část neděle. Bylo krásně. Sluníčko se jarně snažilo, ale i přes to jsme nevypadli ven úplně hned dopoledne. Chtěla jsem, aby byl Rumíček tak jako v klidu. Když byl v pátek ten poblíoun. A využila jsem toho času k tomu, že jsem se dala do jarního tvoření. Když už nebyla žádná zima, tak abychom si přivolali hezký, pravý jaro. Žádnou divočinu, žádný palby teplot, hezky pomaličku, ať to raší a kvete v klídku. Umotala jsem si dva pěkný vrbový věnce a jedno malý srdéčko. A taky jsme mudlali zrzavej pupíííík, kterej se vyvaloval na pelíšku a nebo taky na gauči, když jsem pletla ty věnce. Rumoušek byl rozvernej a dokonce jsem ho musela honit bytem kůlivá balonku, kterej vyzývavě přinesl.

S polednem jsme se sebrali a v pohodičce se vydali ven. Mířila jsem do Sobína. Je to taková akorát procházka pro rekonvalescenta, kterej se tváří, že už je šéčko cajk. Jak se dalo předpokládat, lidí fšade jako mrakůch. A tak jsme hned na kraji polí zajeli do hustý stařiny. Prošli jsme jí a přesunuli se směr haldy, který jsme ovšem svižně minuli, neb tam bylo zabyčiglistováno. Za dálnicí jsme se zase trošku zanořili do stařiny, ale to jen na okraji protože tuhle mou kdysi oblíbenou část teď evidentně okupují ty prasata a bezdáci. Oraniště ale nebylo moc mokrá, dalo se v něm chodit a tak jsme tenhle čtverec obešli po obvodu. A já si na jednom s rohů tohodle čtverce zavzpomínala na Ešíinka. Tady bylo místo, kde jsem mu tehdy zapálila svíčku a nechala ho svobodně v mojí mysli běžet a slíbila si, že už žádný velký smutnění, jen občas, aby jeho duše mohla letět tak, jak to měl rád. A protože se palem dalo v pohodě jít, nevraceli jsme se už na cestu, ale šli jsme volně prostorem.

Rumíček lítal, šmejdil, vracel se a hlídal si mě. Naprostá pohodička. A to i v momentě, kdy mu pod šňupákem vybuchnul letošní první jarní zajíc ☐ . Napálil to směrem ke mně, zakličkoval a pokračoval dál vpřed naším směrem. Rumíček zůstal stát. A myslím, že i ten můj povel byl zbytečnej, že by stál i tak. Poté podrobně prozkoumal zaječí lože a rozeběhnul se do prostoru. Ne za zajícem, jen tak. Z radosti. A aby jí nebylo málo, utrhla jsem u rybníčku dlouhou, předlouhou rákosovitou travu. Rumíček, aby ukázal, jak je už ve formě a fit, udělal jeden rychlej výpad a bylo vyřízeno ☐ . Tak jsem musela urvat ještě jednu a dávat hodně dobrej pozor. Rybníček byl úúúlně stříbrnej:

Obešli jsme ho a šli prozkoumat jeho druhý břeh. Tam jsem zjistila, že za rákosím je zplanýrovaný prostor až ke kolejím a bude se tu zase cosi stavět. Chjo, ty zvířata už nebudou mít za chvíli vůbec nikde klid. Vrátili jsme se na cestu a abychom se vyhnuli byčiglistům vlezli jsme do velmi řídkého pole řepky. Tak řídkého, že nebyl problém se v něm pohybovat a přitom nic nezničit. Rumíček 2x mohutně vystavoval, ale co, to jsem tentokrát nepochopila, bylo tam z mého pohledu prť. Tak jsme si aspoň procvičili pohyb podle pískání. Přejezd už jsme přešli zase na cestě a pokračovali dál směr hospůdka. A kousek před ní - koho to nevidíme?? Taliprtka k nám běží. Brtník si to nějak rozmyslel a když na chalupě skončil s ořezáním špalku na Vojtěcha, vzali to zpátky do Prahy a tady jsme se náhodou potkali. Ta se teda radovala, ta Taliprtka. Úplně jak ten Rumíček ze svého prvního jarního zajíce. A protože jsem ji taky chtěla potěšit, vytáhla jsem z kapsy... slečnu Slepíčkovou. To bylo jak kdybych jí pustila do bažantnice ☐☐ Lítala tam jak pomatená, kroužila a pleskala se milou Slepíčkovou po makovici. 3027 koleček. Nestačilo, musela přidat dalších 524. ☐ Rumíček byl kapek zklamán, protože slečnu Slepíčkovou chtěl taky. A neudobřila jsem si ho ani panem Oslíkem. Trval si na tý blbý slepici. Snad budu muset někde koupit, nebo co. Skočili si pak oba k rybníčku zchladit žízeň a šlo se do hospůdky.

Náš oblíbený stůl byl volný a tak jsme se tam pohodlně usalašili. Paní vrchní byla bouřlivě přivítána. Po ohářsku ☐. Zvláště pak poté, co přinesla nějakou tu psí dobrůtku. To měla hlavně Tali až na hlavě. Smáli jsme se, že až přijde domů, dostane do své smečky skotáčků

pěkně vynadáno. Dali jsme si jídlo, kávičku a pak jsme si uvědomili, že bez košíků to dneska emhádečkem nebude a že to bude zpátky zase pěšmo. Tak ale co, je hezky. A protože ale pole už nejsou tak podmáčený, zkusili jsme si to zkrátit. Nejít celou trasu po cestě, ale říznout to za hospůdkou krajem polí podél starý topolový aleje u potůčku. Jo, dalo se jít, pohodička. Tady jsme už hodně dlouho nešli. Řekla bych takový dva roky možná. S Tali teda rozhodně, já se tam loni pohybovala s Rumíčkem o kus vedle, když jsme byli cvičit ohařinu u zajíců, ale takhle hromadně všichni naposledy fakt před těma dvěma lety. Bylo to místo, kde jsme se s Tali hodně natrápili a kde to bylo vážně příšerný, na stopce, na volno, na vodítku - zkrátka kdykoliv.

Ted' to bylo..... úžasný. I tím, že Brtník se mnou držel basu. Tali kroužila a Tali poslouchala. Na písknutí nádherně přibíhala. Poslouchala a přibíhala dokonce tak skvěle, že když jsme byli asi v půlce pole a já ji přivolávala, tak v momentě, kdy už byla skoro u nás, tak přímo, ale opravdu přímo proti ní vylítly ze zbytku topolový aleje čtyři kusy srnčího. Pohybovaly se předtím na opačném konci pole a něco je asi vyplašilo. Viděla jsem je, jak letí po okraji a zaběhly do stařiny. Stejně jako asi pět zajíců. I proto, jsem Tali přivolávala, aby ji náhodou nezlákal pach všech těch zvířat. Toooo jsem ovšem netůchala, že milý srnčí to někde za námi otočí a z nějakýho důvodu se budou vracet zase zpátky do výchozího bodu. A natrefí tím pádem na nás.

Bylo to jak při polonéze, když se tanečníci a tanečnice v řadě míjejí □ □ □ . Myslím, že kdyby Tali natáhla tlapku, může se v pohodě těch srních běžců dotknout. No, udělala mi radost madáme. Zavolala jsem na ni hlasitě a rázně, ale myslím, že to ani nebylo zapotřebí. Stála a koukala. Stejně jako my. Jásala jsem, jásala a okamžitě se vytasila s obří hrstí dobrůtek. Ať si dá, co hrdlo ráčí. Zasloužila si to. A zasloužil si to pochopitelně i můj nejhodnější Rumíček, to je samo sebou. Je on teda nedostal plnou hrst. Ne, že bych ho chtěla šidit, broučka máho zlatýho, ale trochu jsem se bála, krzevá to jeho pobljounství.

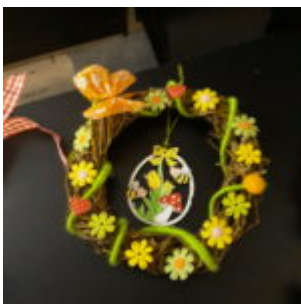
Na konci pole byla Tali pro jistotu pod dozorem, protože už sama ta stařina by pro ni byla lákavá, natož, když byla takhle "napachovaná". Pod mostem dálnice teče potůček z rybníka a ohařící si tam zaběhli se pobrodit a doplnit tekutiny. Domů jsme došli na pohodu a já si užívala toho, že máme dva normální psy.

A abych si tu pohodičku prodloužila, pustila jsem se ještě do jarního zdobení, abych teda to

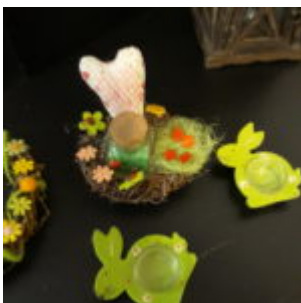
jaro fakt už přivolala, když paní zima má dovolenou:

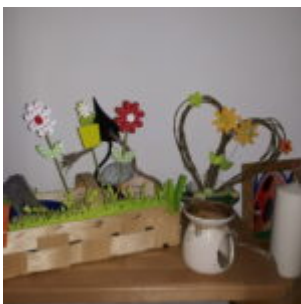
Velkej

Malej

Zající na pastvě ☐

Já už mám jaro f plným proudem! ☐